

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

กิเลสเท่านั้นเป็นก้างขวางคอ

ก่อนจั่งหัน

พระเท่าไร (พระ ๓๑ เณร ๑ เป็น ๓๒ ครับผม) มากเข้าๆ นะพระ รวมแล้ว ๓๒ นี่มันจะเป็นส้วมเป็นถ่านเข้าในวัดนี้นะ วัดเป็นส้วมเป็นถ่าน พระเณรเป็นบุตรเป็นคูดเต็มอยู่ในส้วมในถ่าน เวลานี้ไปที่ไหนจะเรียกว่าพระเรียกว่าวัดไม่สนิทใจนะ ถ้าเรียกตามสายของธรรมของวินัยแล้วไม่สนิทใจ ถ้าเรียกว่าส้วมว่าถ่านสนิทใจดี พระเราเลอะๆ เทอะๆ มากนะทุกวันนี้ ไม่ว่าเขาว่าเรามันพอๆ กัน วัดเลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่านไป พระเณรกลายเป็นบุตรเป็นคูดเพราะปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนว ดูไม่ได้นะแล้วจะให้ลงใจได้ที่ไหน เจ้าของก็ลงใจไม่ได้จะให้คนอื่นเข้ามาเชื่อถือได้ยังไง

พระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นศาสดาเอก โลกเชื่อถือได้เพราะพระองค์เชื่อถือองค์ศาสดาร้อยเปอร์เซ็นต์ เรานี้เชื่อถือตัวเองไม่ได้จะไปสอนคนอื่นให้เขาเชื่อถือได้ยังไง มันขัดกันนะ ให้ตั้งใจปฏิบัติพระเณร ความเพียรได้เคยย่ำแล้วย่ำแล้ว สติเป็นสำคัญ ถ้าขาดสติเมื่อไรบ่ขาดความเพียร ถ้าสติจับติดแนบอยู่กับตัวตลอดเวลาแม้ทำหน้าที่การทำงานอะไร สติติดอยู่กับตัวแล้วกิเลสไม่เกิด ถ้าเราเผลอเมื่อไรกิเลสเกิดเมื่อนั้น กิเลสเกิดทางสังขารความคิดความปรุง สังขารออกมาจากอวิชชาผลักดันออกมา เรื่องของปุถุชนเป็นอย่างนี้ทั้งนั้น นอกจากพระอรหันต์ พระพุทธเจ้าท่าน เพราะอวิชชาไม่มี ไม่มีอะไรผลักดัน มีแต่ธรรมล้วนๆ จะออกมาแบบไหนก็เป็นธรรม พวกเรามันมีแต่กิเลส อะไรไม่มีความพอดี เลอะๆ เทอะๆ ไปหมด

ข้างในก็ให้ดูกันนะละเอียดล่อ อย่ายกโทษกัน ให้ยกโทษหัวใจเจ้าของที่มันคิดมันคะนอง มันเป็นพินเป็นไฟหาที่ระบายออก ด้วยความยกโทษคนนั้นคนนี้ ตีฉินนินทาคนนั้นคนนี้ นี่ทางระบายออกของกิเลสที่มันเผาหัวใจเรามันออกแบบนี้ ให้เก็บความรู้สึกไว้ให้ดี อย่าเปาะเปะๆ ปากเปราะปากบอน แล้วยุแยงก่อวนทำลายกัน นี้ไม่ใช่ศาสนา นี้ไม่ใช่ธรรมของพระพุทธเจ้า มาอยู่สถานที่นี้ก็กลายเป็นส้วมเป็นถ่านของสิ่งเหล่านี้ไปหมดใช้ไม่ได้นะ ดูหัวใจตัวเอง มันจะเคลื่อนตลอดเวลาเคลื่อนไหว เพราะกิเลสอยู่ในนั้นมันคอยผลักดันออกมาๆ เราไม่รู้ เพลินวังไปตามมัน มันคิดเรื่องอะไรๆ ก็วังไปตามมันๆ สติมีมันไม่ติดไม่ตั้นนะ ถ้าสติดี สติเผลอเมื่อไรเป็นเมื่อนั้น มหาโจรมันอยู่ในหัวใจเรา

พระตั้ง ๓๐ กว่าแล้ว ผมยังเฒ่ายังแก่ลงไปทุกวัน อย่าให้ได้เป็นภาระหนักเพิ่มเข้าไปอีกนะ ผู้มาปฏิบัติเหล่านี้เราสอนด้วยความแน่ใจ สอนอย่างจริงอย่างจัง เด็ดเดี่ยว

ตามอรรถตามธรรม อย่ามาปฏิบัติเหล่าเหล่าๆ ให้เห็นมันดูไม่ได้ เต็มวันนี้พระวัดเรา วัดใครก็ตามมันพอๆ กัน มันกลายเป็นส้วมเป็นถ่านไปแล้ววัดเวลานี้ พระเถร กลายเป็นมุตรเป็นคุณเต็มอยู่ในส้วมในถ่าน ปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนวๆ สุดท้ายเข้ามาในวัดมาเรียนหนังสือทางโลกเพื่อกิเลสตัณหา หันหน้าออกจากวัด ตัวอยู่ในวัด อาศัยศรัทธาญาติโยมเขากินไปวันหนึ่งๆ เพื่อเรียนวิชากิเลสตัณหาอันรกรุงรังเป็นส้วม เป็นถ่านของตัวเอง เป็นอย่างนั้นนะเตี้ยวันนี้ ไปดูถ้าหากว่าเราพูดผิด มันดูเป็นอรรถเป็น ธรรมเมื่อไร มันดูเป็นโลกเป็นสงสาร อาศัยชาวบ้านเขากินๆ เรียนหนังสือเป็นเรื่องโลก เรื่องสงสาร เรื่องส้วมเรื่องถ่านไปเสียหมด แล้วศาสนามีที่ไหน

ไปหาในวัดก็มีแต่ส้วมแต่ถ่าน มีแต่มุตรแต่คุณ ส้วมถ่านก็คือวัดเลอะเทอะๆ พระเถรปฏิบัติตัวเหลวแหลกแหวกแนว มีแต่อย่างนั้นนะเวลานี้ ผู้ที่มุ่งหน้ามุ่งตา ปฏิบัติต่ออรรถต่อธรรมจริง ๆ แทบจะไม่ปรากฏแล้ว เอาศาสนาบังหน้าๆ ตัวอยู่ในวัด หันหน้าออกนอกวัดๆ คนผู้มีสมบัติผู้ดีเขาหันหน้าเข้าวัดหวังพึ่งวัด ส่วนพระนั้นหัน หน้าออกจากวัด หันไปนรกอเวจีที่ไหนก็ไม่รู้ มีไหมในวัดป่าบ้านตาดนี้ มันเลอะเทอะ ขนาดนั้นนะ ศาสนาหรือธรรมแทบจะไม่มี

แม้ในวัดแท้ๆ เป็นที่บรรจอรรรถธรรมคำสอนและมรรคผลนิพพาน มันก็ กลายเป็นที่บรรจุมุตรคุณไปหมดแล้ว มันเลอะขนาดนั้นเพราะหัวใจเลอะ หัวใจต่ำ ไป อยู่ที่ไหนมันก็ต่ำ เหมือนเอามุตรเอาคุณโยนขึ้นบนอากาศมันก็ไปเหม็นอยู่บนอากาศ ตัวเราเป็นมุตรเป็นคุณหมดแล้ว ไปอยู่ที่ไหนมันก็เลอะเทอะไปหมด ใช้ไม่ได้นะ ให้พร
หลังจ้งหัน

นี่ลูกสาวอาจารย์ชาลี อาจารย์ชาลีเป็นครูของเราอาจารย์ของเรา เราชักมากมา ตลอดทุกวันนี้ นะ ไม่ได้จัด รักครูชาลีอาจารย์ชาลีนี้รักมาตลอด อย่างนั้นละถ้ามันถึงใจ แล้วถึงตลอด โห เป็นคนประหยัดมัธยัสถ์ บรรดาครูทั้งหลายเราเห็นมา ในโรงเรียน หนึ่งๆ มีหลายครูๆ ที่นี้ครูกิริยามารยาทการประพฤติตัวต่างกันๆ แต่ครูคนนี้หาที่ต้อง ติไม่ได้ เอาตรงนั้นนะ ประหยัดมัธยัสถ์เก่ง การสงเคราะห์สงหากี่เก่ง ประหยัดมัธยัสถ์ แต่ไม่ใช่คนตระหนี่ คนรู้จักประมาณ มีขอบมีเขต เป็นอย่างนั้นนะ ไม่ลืมนื้อลืมนิ้ว เข้า ได้หมด

พอน้ำน้ำ พออาอา พอป้าป้า เข้าได้หมดเลย อาจารย์ชาลีนี้เราดูอยู่ทุกระยะ เพราะฉะนั้นเราถึงรักละชิ ตั้งแต่ต้นมาจนกระทั่งปานนี้ไม่เคยจืดจาง เราชักอาจารย์ชาลี พ่อของเด็กคนนี้ โห หายาก ผู้ใหญ่จะเป็นตัวอย่างเป็นคนดีอันดีแก่เด็ก เป็นที่อบอุ่นให้ เด็ก เช่นอย่างครูให้เด็กนักเรียนรักอย่างนี้หายากนะ นักเรียนเป็นเด็กมันก็คน ดูอยู่นี้

ใครดีไม่ดี เราได้ชมมาตลอดอาจารย์ชาลีครูชาลี ได้ชมมาตลอดเลย ไปที่ไหนๆ ไม่ลืมเนื้อลืมหิ้ว ประหยัดมัธยัสถ์ ไม่สุรุ่ยสุร่าย

ลูกมีเท่าไรเลี้ยงใหญ่โตหมด ด้วยความประหยัดมัธยัสถ์ เพื่อลูกเพื่อเต้าเพื่ออะไร ไม่เพื่อสุรุ่ยสุร่าย ต่างกันนะ เราถึงได้ชมมาตลอด ตอนเป็นนักเรียนก็ชมมาตลอดๆ จนกระทั่งมาบวชเป็นพระก็ยังได้ชมความประพฤติของอาจารย์ชาลีคนนี้ อันนี้ก็มาตอบรับกันเวลาอาจารย์ชาลีเคารพลูกศิษย์ อู๊ย ยิงเคารพมาก เคารพมากจริงๆ อาจารย์ชาลีเคารพลูกศิษย์อิตาบัวนี้ เคารพมาก เคารพอย่างถึงใจจริงๆ

เกี่ยวกับเรื่องนักภาวนา ผลของการภาวนาเป็นเครื่องใช้ต่างกัน นักภาวนา กระแสจิตแรง กระแสจิตนุ่มนวล กระแสจิตอ่อนเบา มีเป็นชั้นๆ กระแสจิตรุนแรงมีอย่างท่านอาจารย์สี่เรา ท่านอาจารย์สี่กระแสจิตรุนแรง หลวงปู่มั่นมีทั้งนุ่มนวล มีทั้งรุนแรง อย่างท่านอาจารย์สี่นี้กระแสจิตแรง เวลาท่านทำน้ามนต์ให้ใครนี่เราก็ดู ท่านใส่พริบลงไปเลย คือกระแสจิตไปพร้อมกันพริบเลย แต่คนดูภายนอกไม่รู้ คือไปตามกระแสจิต นุ่มนวล ผาดโผน รุนแรง แต่เป็นคุณทั้งนั้นนะพูดนี้ เป็นคุณประโยชน์ทั้งนั้น หากมีหนักมีเบาต่างกัน

ท่านอาจารย์สี่มีหลายแบบ ทั้งนุ่มนวลทั้งแข็ง ในวงปฏิบัติท่านรู้จักได้ดี วงปฏิบัติเรียกว่าครอบครัวปฏิบัติ เหมือนครอบครัวในบ้านในเรือนของเรา แต่ละครอบครัวๆ รู้เรื่องของมันและกันหมด แต่คนอื่นไม่รู้ด้วย ที่นี้ครอบครัวในวงกรรมฐานก็เหมือนกัน ครอบครัวคือวงกรรมฐาน แยกออกไปก็เป็นวัดนั้นวัดนี้ ส่วนใหญ่อย่างสายท่านอาจารย์มั่น ครอบครัวใหญ่รวมอยู่ในจุดนี้ ท่านภาวนาเป็นยังไงท่านเล่าสู่กันฟังๆ ในครอบครัวของท่าน คนอื่นๆ พระอื่นๆ จะไปรู้เรื่องของท่านไม่ได้ ท่านไม่พูดให้ฟังง่ายๆ ถ้าเป็นพวกเดียวกันมีอะไรถึงไหนถึงกัน

การปฏิบัติเพื่อรู้เพื่อเห็นทำไมจะไม่รู้ถ้าตั้งใจปฏิบัติ ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติ สักแต่ว่าเป็นกรรมฐาน อย่างนั้นก็ไม่ใช่ทำ ถ้าปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริงๆ รู้ไม่สงสัย ธรรมนี้ธรรมเพื่อรู้ สอนเพื่อรู้ สิ่งที่ทำให้รู้เป็นของมีอยู่ มีแปลกๆ ก็มีท่านอาจารย์สี่ท่านมาเล่าให้ฟัง อยู่เขาใหญ่ คือตอนนั้นท่านไปภาวนา แต่ไม่อยู่ในเขาใหญ่จริงๆ อยู่กลางดงใหญ่แน่แหละ ท่านไปภาวนาอยู่แถวนั้น ท่านออกจากโคราชไป ส่วนมากท่านมักจะอยู่วัดศาลวันกับท่านอาจารย์สี่ที่หลวงปู่สิงห์

วัดศาลวันเป็นวัดที่เราเคยพักอยู่ตลอด เวลาเรียนหนังสือก็เรียนอยู่ที่โคราช วัดสุทธจินดา เวลาว่างไปฟังเทศน์ นิสิยเราชอบฟังเทศน์กรรมฐาน คือเทศน์กรรมฐานมันเหมือนแม่กล่อมลูกด้วยบทเพลง ตีตะล่อมๆ เข้ามาจิตสงบ เหมือนแม่ร้องเพลงกล่อมลูกให้หลับนั้นแหละ แบบนั้นแหละ ที่นี้เวลาเรียนหนังสือ เพราะเรามันหลายสำนักการ

เรียนนี้ เปลี่ยนสำนักนั้นสำนักนี้ เปลี่ยนเรื่อย ะยะนั้นไปอยู่โคราช ที่นี้พอเวลาว่างก็ไป ฟังเทศน์ที่วัดป่าสาละวัน ไปนั่งตรงหน้าธรรมาสน์ท่านอาจารย์สิงห์หลวงปู่สิงห์ ท่านเทศน์เราไปนั่งตรงหน้าเลย จนท่านจำได้ ไม่ได้จำชื่อก็ตาม แต่จำหน้าจำตาจำทุกสิ่งทุกอย่างได้

ที่ทราบนี้เพราะท่านพูดให้พระทั้งหลายฟัง เออ พระหนุ่มองค์นี้สำคัญนะท่านว่า นั้น เราเรียนหนังสือตอนนั้นได้ทำหกพรรษา พระมาแล้วให้ฟัง พระวัดสาละวันนั้นละมาแล้ว คือวันว่างของเรา เช่นวันพระก็ว่าง วันพระหยุดเรียนหนังสือ ทางโน้นท่านประชุมทางวัดสาละวัน ในระยะที่เราเรียนหนังสือนั้น ๔ วันท่านประชุมที่หนึ่งตอนบ่ายโมง ๆ เราก็ทราบหมด พอถึงวันที่ท่านจะประชุมเราว่างทางนี้เราไปเลย ไม่สนใจกับใคร เรื่องรุดเรื่องร่าอย่าไปถามในเมืองไม่มีรณะ โคราชทั้งโคราชไม่มีรุดแต่ก่อน เดินปั๊บเลย วันนี้ท่านจะเทศน์ พอตีโรงเรียนเราปิดเราหยุด ไปเลยไปนั่งตรงหน้าท่าน

เพราะไปด้วยความสนใจ ฟังด้วยความสนใจจริงๆ จนกระทั่งท่านได้มาพูดให้พระทั้งหลายฟัง พระหนุ่มองค์นี้สำคัญนะท่านว่า นั่งอยู่หน้าธรรมาสน์นั้น ท่านไม่รู้จักชื่อเรา ท่านบอกว่าพระหนุ่มองค์นี้สำคัญอยู่นะ มานั่งอยู่เหมือนหัวตอ ท่านพูดตรงนี้พอมานั่งปั๊บเหมือนหัวตอ ฟังเทศน์ฟังอะไรเหมือนหัวตอ คือตรงแนวๆ คำว่าหัวตอหมายความว่านั่งตรงแนว ไม่เอนไม่เอียงไม่โยกไม่คลอน ไม่่วงเหงา นั่งตรงแนว ท่านบอกมานั่งเหมือนหัวตอเลยท่านองค์นี้ ตอนนั้นเราเรียนหนังสืออยู่โคราช เวลาว่างเช่นวัดปิดโรงเรียนของเรา เป็นวันเปิดประชุมของท่าน เราไป ท่านได้เล่าให้พระในวัดนั้นฟัง แล้วพระในวัดเหล่านั้นก็เป็นเพื่อนกันกับเรา พอท่านเล่าอะไรก็เล่าให้เราฟัง พระหนุ่มองค์นี้สำคัญอยู่นะ นั่งอยู่หน้าธรรมาสน์นี่นะ

ท่านไม่ถามถึงวัดนั้นวัดนี้เลยนะ ท่านบอกแต่ว่าพระหนุ่มองค์นี้ แต่ท่านรู้ว่าเป็นปริยต์กำลังเรียนหนังสือ พระหนุ่มองค์นี้สำคัญอยู่นะ มานั่งอยู่หน้าธรรมาสน์นี้ นั่งเหมือนหัวตอ ตลอดฟังเทศน์ฟังอะไรนั่ง แปลกอยู่นะพระหนุ่มองค์นี้ พระมาแล้วให้ฟังท่านเองก็ไม่ได้คุยอะไรกับเราละ จนกระทั่งแก่พรรษาแล้วนี้ถึงได้พูดได้คุยกับท่านบ้าง ตอนหยุดเรียนออกปฏิบัติกรรมฐานเต็มเหนี่ยวแล้วมาพบกัน ได้สมาคมกันตอนแก่ท่านแก่แล้วเรายังหนุ่มอยู่ เลยสนิทสนมเคารพกราบไหว้ท่านอยู่ตลอดมา จนกระทั่งท่านมรณภาพจากไป เรียนหนังสืออยู่เราก็สนใจปฏิบัติอยู่อย่างนั้น

มันหากเป็นอยู่ในจิตนะ พูดให้ลูกหลานทั้งหลายฟัง มันเป็นอยู่ลึก ๆ ไม่เคยแสดงให้เห็นใครฟังว่าเราก็เป็นคนภาวนาองค์หนึ่ง ทั้ง ๆ ที่เรียนหนังสือก็ไม่ปล่อยวางภาวนา หากไม่ให้ใครทราบ เรื่องภาวนาไม่พูดเลย เราทำของเราอยู่ตลอด อยู่กับพระลิงพระค่างก็อยู่ด้วยกัน เขาเป็นลิงเราเป็นลิงเหมือนกัน ภายนอกก็รักษาแสดงอาการหยอกเล่น

กันบ้างเหมือนลิง ลิงของพระ เข้าใจไหม ลิงพระกับลิงในป่ามันต่างกัน ลิงพระแบบหนึ่ง สนุกสนมกันพูดหยอกเล่นกันอะไรเหมือนลิง เราก็เล่นกับเขาเหมือนลิงเหมือนกัน แต่ภายในลึกๆ ไม่ปล่อยนะภาวนา แต่ไม่เคยเล่าให้ใครฟัง มันฝังลึกๆ อยู่อย่างนั้น มุ่งหน้าจุดนี้จะออกปฏิบัติ ความมุ่งมั่นที่จะออกหากไม่มีใครทราบด้วย

เวลากลางคืนตึกๆ หยุดเรียนหนังสือเรียบบร้อย หกทุ่มล่องไปแล้วลงไปเดินจงกรม พระเจียบหมดแล้วลงไปเดินจงกรม ไปเปลอคำหนึ่ง อย่างนั้นละพูดกับพวกเดียวกันมันพูดไม่ได้นะ แขนซ้ายแขนขวาจะตีแขนไหนมันก็แขนเจ้าของ นี่ก็เหมือนอวัยวะเดียวกัน เราเดินจงกรมอยู่เจียบๆ เพื่อนมาถาม ทำอะไร เราเลยเปลอว่า เราเดินจงกรม เหน จะไปสวรรค์นิพพานเดี๋ยวนี้หรือ รอกันเสียก่อนนะ เรียนหนังสือจบแล้วค่อยไปด้วยกัน มันไปหรือไม่ไปก็ไม่รู้ไม่ทราบกับหัวมันละบักห่านัน อย่างนั้นละมันพูดหยอกกัน

จากนั้นเราแก้ไขใหม่เราเปลอ ที่หลังเวลามาเจอว่าทำอะไร โอ้ เปลี่ยนบรรยากาศ นั่งดูหนังสือนานมาเปลี่ยนบรรยากาศ ความจริงเดินจงกรม พลิกใหม่ ที่แรกว่าเดินจงกรม จะไปสวรรค์นิพพานเดี๋ยวนี้หรือ แน่มันเอาอย่างนั้นนะ มันนำโมโห ทำอยู่อย่างนั้นละเราไม่ให้ใครรู้ทำภาวนา หากเป็นอยู่ลึกๆ ในจิต ใครไม่รู้ละว่าเราภาวนา เรียนหนังสืออยู่ด้วยกันเป็นลิงเป็นค่างเหมือนกัน แต่ใครไม่รู้ภายในของเรา เข้าในห้องเจียบเข้านั่งภาวนาไม่ให้ใครรู้ เวลาเดินจงกรมก็ตอนตึก ลงมาเดิน พอหมู่เพื่อนถามก็บอกว่าเดินเปลี่ยนอิริยาบถ เปลี่ยนบรรยากาศ นั่งเรียนหนังสือนาน ว่าไปอย่างนั้นเสีย

พอหยุดจากเรียนก็ออกเลย เพราะจิตมุ่งมั่นอยู่แล้ว มันหนักแน่นอยู่ในมรรคผลนิพพาน มีแต่ว่าใครจะมาปลดปลงความสงสัยในมรรคผลนิพพานให้เรา ก็มองเห็นแต่หลวงปู่มั่นองค์เดียว องค์นี้ละองค์ที่จะปลดปลงเรื่องมรรคผลนิพพานให้เรา จะเบิกกว้างให้เห็นทางมรรคผลนิพพาน มากี่เอาจริง ๆ เปรี้ยว ๆ เลย เบิกกว้างออกหายสงสัยเรื่องมรรคผลนิพพานหายสงสัย ซึ่เข้านี้ ๆ ไม่มีอะไรปิดมรรคผลนิพพาน มีกิเลสเท่านั้น เอ้า เปิดออกเปิดด้วยจิตตภาวนา พระพุทธเจ้าเปิดด้วยภาวนา สวาททั้งหลายเปิดด้วยภาวนา อย่างอื่นไม่ได้ เปิดกิเลสต้องเปิดด้วยจิตตภาวนาท่านว่า ใสเปรี้ยว ๆ เลยพ่อแม่ครูจารย์มัน เปิดจริง ๆ นะ

ตั้งแต่นั้นมาถึงใจ หายสงสัยเรื่องมรรคผลนิพพาน เอาละที่นี่เราจะจริงหรือไม่จริง ต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น นั่นละความเพียรของเรามันถึงเด็ดชิ เอาจริงเอาจริงเราไม่เหมือนใคร ว่าอะไรขาดสะบั้นไปเลยไม่เหมือนใคร นิสัยอันนี้มันจริงจึงมาตั้งแต่เป็นฆราวาส เรารู้นิสัยเราตอนเรามาบวชแล้วนี้ ไปเรียนหนังสือไปเห็นความสัตย์ความจริงอยู่ในหนังสือ เราก็ย้อนกลับมาถึงฆราวาสของเรา ตั้งแต่เป็นฆราวาสมันจริงอยู่นะ ถ้าลง

ได้ลั่นคำอย่างไรแล้วเป็นอย่างนั้น เป็นอื่นไปไม่ได้ จนพ่อไว้ใจ ถ้าลงมันได้ลั่นคำแล้ว เอาเถอะไอนี้ บอกลูกคนนี่ถ้าลงมันได้ลั่นคำ เอาเถอะ ว่างั้น ถ้ามันไม่ได้ลั่นเฉยอยู่นี้อย่า ไปใช้มัน ไม่ได้เรื่อง คือถ้าไม่ทำมันเฉย อยากทำก็ได้ไม่ยากทำก็ได้ ถ้าว่า เอา จะทำให้ เท่านั้นละ ปู้บเลย ใส่ขาดสะบั้นไปเลย เรียบเลยเชียว เป็นอย่างนั้นนิสสัยเรา

ที่นี้เวลาออกปฏิบัติก็จริงจางอย่างนั้น เราจึงได้สรุปความลงว่าภาระในโลกสงสาร นี้ ไม่มีอะไรจะหนักยิ่งกว่าจิตตภาวนาฆ่ากิเลส เรื่องฆ่ากิเลสนี้หนักมากที่สุด เราเห็นในตัวของเรา ถึงขั้นจะสลบไสลก็มีแต่ไม่สลบ ถึงขั้นนั้นจะสลบไสลก็มี พัดกัน เช่นอย่าง นั่งตลอดรุ่ง ๆ นี้เอาจนกันแตก ฟังซิณะ เป็นยังงืดหรือไม่งืด ฟาดจนกันแตก ก็นั่ง คีนนี้แล้ว เว้นคีนหนึ่งหรือสองคีนนั่งอีก นั่งอีก ๆ ที่แรกก็ออกร้อนกัน ต่อมามันก็พอง จากพองมันก็แตก เพราะนั่งไม่หยุดนั่งตลอดรุ่ง

จนพ่อแม่ครูจารย์รั้งเอาไว้ ท่านรั้งนะไม่จั้นมันยังจะเอาอีก เพราะนิสสัยมันผาด โผน ท่านเป็นฝ่ายรั้งเสมอ เพราะท่านเห็นนิสสัยของเราทำอะไรเอาจริงเอาจังมาก เพราะฉะนั้นเวลาออกประกอบความพากเพียร ท่านว่าจะไปที่องค์ ไปองค์เดียว เอ้อ ทันทึเลย ท่านมหาไปองค์เดียวนะใครอย่าไปยุ่งท่าน ท่านรู้นิสสัยว่าเอาจริงเอาจังมาก ที่เดียว ถ้าว่าไปองค์เดียวท่านพอใจ ท่านชี้สายนิ้วไปตามพระที่นั่งอยู่นั้น ใครอย่าไปยุ่ง ท่านนะ ท่านมหาไปองค์เดียว เราก้ไปองค์เดียวจริง ๆ กลับมานี้หนึ่งห่อกระดูก ท่านก็ เห็นหนึ่งห่อกระดูก เนื้อไม่มี มันผอมมันโซ่ ดัดสันดานกิเลส ฆ่ากิเลสเราก็จะตาย พัด กันอย่างนั้นแหละ

จึงว่าหนักมากนะฆ่ากิเลส ใครยังไม่ได้ฆ่ากิเลสอย่ามาอวดนะว่างานนี้หนักงาน นั้นหนัก อย่า ให้ได้พัดกับกิเลสเสียก่อน งานครอบโลกธาตุคืองานของกิเลสทำบน หัวใจสัตว์ หนักมากนะ แก้กิเลสลงได้แล้วโล่งหมด ไม่มีอะไรติดในหัวใจ ว่างเปล่าไป หมดเลย กิเลสเท่านั้น นั้น เป็นก้างขวางคอ พอกิเลสขาดสะบั้นไปแล้วโล่งหมดโลกธาตุ ไม่มีเลย จึงได้ชี้นิ้วว่ากิเลสเท่านั้นเป็นก้างขวางคอ กลืนอะไรไม่ลง มีกิเลสเท่านั้น พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดมันโล่งหมด โลกนี้ว่างไปหมดเลย อ้อ กิเลสเท่านั้นปิด พอกิเลสขาดลงไปแล้วมันว่างหมด แสดงว่ากิเลสเท่านั้นปิด เป็นอย่างนั้นละ

นี่ก็ตั้งแต่ปฏิบัติ ที่เอาจริงเอาจังมาก เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลยก็เป็นเวลา ๙ ปี ตั้งแต่พรรษา ๗ พรรษา ๗ หยุดเรียนหนังสือเข้าป่าเลย จนกระทั่งพรรษา ๑๖ เป็น เวลา ๙ ปี พรรษา ๑๖ จำได้จนกระทั่งวัน พัดกันลงขาดสะบั้นลงตกเวทีไป กิเลสพังลง ในคีนวันนั้น อย่างที่ว่าให้ฟัง นั้นละ ๙ ปี เอาหนักขนาดนั้นนะยังตั้ง ๙ ปี ไปคนเดียว ทั้งนั้น พ่อแม่ครูจารย์มันท่านส่งเสริมด้วย ท่านมหาให้ไปคนเดียว ใครอย่าไปยุ่งท่าน

ท่านรู้ว่าเอาจริงเอาจังทุกอย่าง ขนาดนั้นก็เป็นเวลา ๙ ปีถึงได้ฟ้าดินถล่มลง จากนั่นมาก็
ว่างหมดโลกธาตุ ว่าให้มันซัด ๆ

สุณฺณโต โลกํ อเวกขสฺสุ โมฆราช สทา สโต
อตุตฺตานุกฺกิลฺลิตฺติ อหฺจจ เหว มจฺจตุตโร ลียา
เอวํ โลกํ อเวกขนฺตํ มจฺจราชา น ปสฺสติ

ติดหัวใจเราตลอดเลย ดูก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังซิว่า เธอจง
เป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสุณฺณเปล่า ถอนอตุตฺตานุกฺกิลฺลิตฺติซึ่งเป็นเหมือนก้าง
ขวางคอนี้ออกเสีย จะข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะตามไม่ทันผู้พิจารณา
โลกเป็นของสุณฺณเปล่าอยู่อย่างนี้ ท่านสอนพระโมฆราช พระโมฆราชก็ตรัสรู้ธรรมด้วย
ธรรมบทนี้แหละ เวลามันมาเป็นก็เป็นแบบเดียวกัน ถึงขั้นมันว่างมันว่างจริง ๆ ก็เลส
ขาดเท่านั้นว่างไปหมด

โลกอันนี้ไม่มีอะไรขวาง มีแต่กิเลสขวาง ติดเขาติดเรา ภูเขาทั้งลูกไม่ติดแต่มา
ติดเขาติดเรา ก้าวไม่ออก อะไร ๆ ก็มาติดเราเสีย ติดเขาเสีย ว่าสูงว่าต่ำ ว่าอย่างนั้น
อย่างนี้ ก้าวไม่ออก นี้เรียกว่าภูเขาภูเขา ติดตรงนี้ พอแก้อันนี้ขาดไปหมดแล้วโล่งไป
หมด ไม่มีอะไรเป็นเขาเป็นเรา มีแต่ธรรมล้วน ๆ ออกแสดง เอา จะออกแสดงแบบ
ไหนนะว่าอย่างนี้เลย มันโล่งไปหมดแล้วนี้ ควรแก้ธรรมแบบไหนผู้เข้ามาศึกษา เอา ให้
ติดไม่มี มันออกรับกันผิง ๆ เลย ก็มันเปิดอ้าไว้หมด มีแต่ธรรมล้วน ๆ เต็มหัวใจ ไม่มี
อะไรเข้ามาขวางมันก็ออกได้เต็มเหนี่ยว ตามแต่ผู้ที่มาศึกษาอบรมจะได้รับไปมากน้อย
เพียงไร น้ำหนักของธรรมก็ออกตามนั้น ๆ ท่านผู้มุ่งอย่างเต็มที่แล้วก็พุ่งเลยเชียว การ
เทศน์อย่างพุ่งเลยนี้ยิ่งเทศน์ได้เร็ว ยิ่งคล่องตัว

เทศน์แกงหม้อใหญ่กับแกงหม้อเล็กต่างกัน แกงหม้อใหญ่ตีแรง ๆ ก็จะถูกหัว
เด็กถูกหัวคนแก่ ใ้อันธพาลมันแอบอยู่ข้างหลังมันก็สนุกเล่นตัวละซีไซ้ใหม่ สำหรับ
พระผู้มุ่งอรรถมุงธรรม มุ่งต่อมรรคผลนิพพาน ใส่เปรี้ยวเลยเหียว ขาดสะบันไปไม่มี
อะไรเหลือ ธรรมะออกเต็มเหนี่ยว ผู้ฟังรับเต็มเหนี่ยวมันก็รับกันได้ผิง ๆ เลย พอกิเลส
ขาดสะบันจากใจแล้วไม่มีอะไรข้องในโลกรนี้ ไม่มีอะไรติด ติดเขาก็ไม่มี ติดเราก้ไม่มี มี
แต่ธรรมล้วน ๆ เวียงว่างไปหมดเลย

จิตดวงนี้จะกิเลสเข้าไปขวางให้ติดเขาติดเรา พอกิเลสตัวติดเขาติดเราขาดสะบัน
ลงไปแล้วมันโล่งไปหมดเลย ไม่ติดอะไร ไม่ติดตัวเองเสียอย่างเดียว ติดเราก้คือกิเลส
ของเรานั้นแหละ ติดเขาก็กิเลสของเขากิเลสของเรานั้นมากกระทบกระเทือนกัน ก้าวไม่
ออก พอหมดเขาหมดเราแล้วโล่งไปหมด นั่นละจิตของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์
ท่านโล่งอย่างนั้น โล่งไปหมด ไม่มีอะไรมาติด หมดโดยประการทั้งปวง ผลแห่งการ

ปฏิบัติจิตตภาวนาเป็นอย่างไร ถ้าเอาจริงเอาจังจะรู้อย่างนี้จริงๆ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เพราะธรรมนี้สอนเพื่อรู้อย่างนี้ ถ้าปฏิบัติเต็มอย่างนี้แล้วต้องรู้อย่างนี้เห็นอย่างนี้ด้วยกัน พระอรหันต์ทั้งหลายรู้อย่างนั้นละ เพราะท่านปฏิบัติอย่างนั้น วันนี้พอเท่านั้น ละ เทศน์พอหอมปากหอมคอก็เอาละวันนี้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ